ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਮਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਰਕਾਤ ਪੜ੍ਹੀ ਹਨ ਜਾਂ ਚਾਰ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਨਮਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਮੰਨੇ। ਫਿਰ ਸਲਾਮ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਸੱਜਦੇ ਕਰ ਲਵੇ।

ਅਬੂ ਸਅੀਦ ਅਲ-ਖੁਦਰੀ ਰਜ਼ੀਅੱਲਾਹੁ ਅਨਹੁ ਤੋਂ ਰਿਵਾਇਤ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ: ਰਸੂਲੁੱਲਾਹ
ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ ਨੇ ਫਰਮਾਇਆ: «ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਨਮਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ
ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਰਕਾਤ ਪੜ੍ਹੀ ਹਨ ਜਾਂ ਚਾਰ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ੱਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸੇ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਨਮਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਮੰਨੇ। ਫਿਰ ਸਲਾਮ਼ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਸੱਜਦੇ ਕਰ ਲਵੇ।ਜੇ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜ ਰਕਾਤ ਪੜ੍ਹੀਆਂ
ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਦੋ ਸੱਜਦੇ ਉਸਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਲਈ ਸ਼ਫਾਅਤ ਕਰਨਗੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਚਾਰ ਰਕਾਤ ਪੂਰੀਆਂ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ,
ਤਾਂ ਇਹ ਦੋ ਸੱਜਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਨੂੰ ਤਕਲੀਫ਼ ਦੇਣਗੇ।» [صحيح] [رواه مسلم]

ਨਬੀ ਸੱਲੱਲਾਹੁ ਅਲੈਹਿ ਵਸੱਲਮ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇ ਨਮਾਜ਼ੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਮਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਹੋਵੇ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਰਕਾਤ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਹਨ ਜਾਂ ਚਾਰ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਵਧੇਰੇ ਸ਼ੱਕ ਵਾਲੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਗਿਣਤੀ 'ਤੇ ਅਟੱਲ ਰਹੇ ਜੋ ਉਹਨੂੰ ਪੂਰਾ ਯਕੀਨ ਹੈ, ਮਿਸਾਲ ਵਜੋਂ ਤਿੰਨ। ਫਿਰ ਉਹ ਚੌਥੀ ਰਕਾਤ ਪੜ੍ਹੇ, ਅਤੇ ਸੁਲਾਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋ ਸੱਜਦੇ ਕਰੇ। ਜੇ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਾਰ ਰਕਾਤ ਪੜ੍ਹ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਹੁਣ ਇਕ ਵਾਧੂ ਰਕਾਤ ਦੇ ਨਾਲ ਨਮਾਜ਼ ਪੰਜ ਹੋ ਗਈ, ਪਰ ਸਹਵ ਦੇ ਦੋ ਸੱਜਦੇ ਉਸ ਵਾਧੂ ਰਕਾਤ ਦਾ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਬਣ ਗਏ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਮਾਜ਼ ਦਾ ਗਿਣਤੀ ਜੁੜੀ ਹੋਈ (ਸ਼ਫ਼ਅ) ਹੋ ਗਈ, ਇਕੱਲੀ (ਵਤਰ) ਨਹੀਂ ਰਹੀ। ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਰਕਾਤ ਵਾਧੂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਚਾਰ ਰਕਾਤਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਫਰਜ਼ ਪੂਰਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਨਾ ਉਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਘਾਟ ਸੀ, ਨਾ ਵਾਧਾ। ਸਹਵ ਦੇ ਦੋ ਸੱਜਦੇ ਸ਼ੈਤਾਨ ਲਈ ਰੁਸਵਾਈ ਅਤੇ ਸ਼ਿਕਸਤ ਦਾ ਵਸੀਲਾ ਹਨ। ਇਹ ਉਸਨੂੰ ਥੱਲੇ ਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਕਸਦ ਤੋਂ ਦੂਰ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਨਮਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਵਹਿਮ ਪੈਦਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਆਦਮੀ ਨੇ ਨਮਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਸੱਜਦੇ ਕਰਕੇ ਅੱਲਾਹ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮੰਨਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਨਮਾਜ਼ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ, ਅਤੇ ਇਹੀ ਉਹ ਸੱਜਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਬਲੀਸ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਆਦਮ ਨੂੰ ਸੱਜਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਮਿਲਿਆ।

http://www.sunnah.global/hadeeth/pa/show/11231